

NOMINATIEVERSLAG

De jury van de Herman de Coninckprijs 2014, bestaande uit Yra van Dijk, voorzitter, Bas Kwakman, Stijn Meuris en Hilde Verbreuken, nomineerde de volgende vijf dichters voor de Herman de Coninckprijs 2014:

Paul Bogaert: *Ons verlangen* (De Bezige Bij Antwerpen)

In *Ons Verlangen* draagt Bogaert de van hem bekende, bizarre omarming van de moderne tijd nog een stap verder. Als geen ander weet Bogaert de taal van bezinningsdagen op kantoor, reclame, het jargon van hip holistisch management, gedachteloos parlando en andere taal die het zelden of nooit tot poëzie brengt naar zich toe te trekken. Dit levert een sterke, onvermijdelijke en confronterende bundel op die nog lang na het lezen blijft doorzingen. In zijn gedichten fileert Bogaert met chirurgisch gereedschap het ongemak, de pijn en de onzekerheden van het alledaagse, onpoëtische leven.

Er zijn geen regels in de poëzie. Wie de valkuilen van de taal niet omzeilt maar juist omarmt en in een nieuwe, nog ongehoorde taal weet samen te brengen verdient het om gelauwerd te worden. Dit is een bundel die de poëzie verder brengt.

Norbert De Beule: *Tri ti tiii* (Atlas Contact)

Norbert De Beule werkt al enig jaren aan een consistent en uniek oeuvre vol poëzie die zingt, danst en schuurt. In de genomineerde bundel *Tri ti tiii* combineert hij zijn overrompelende luisterervaring van het Noorse jazztrio *Listen!* met een boek over kleur dat hij in dezelfde periode las. 'Dans heeft alleen maar binnenkant', zo opent De Beule het bal, maar zijn poëzie bewijst het tegendeel: In een sterke, conceptuele bundel brengt De Beule met volle, overtuigende en meeslepende overgave zijn springerige taal, een wereld van kleur en geluid samen in een hartstochtelijke dans. Zijn poging om verschillende zintuigen in taal samen te brengen levert een

constante en onvermijdelijke spanning op, die De Beule zelf helder en direct als volgt formuleert: dansen is zowel de hoogste vorm van denken als het allerhoogste kwaad.

Max Temmerman: *Bijna een Amerika* (Vrijdag)

Bijna een Amerika oefent in afscheid nemen. Afscheid nemen van kinderjaren waarin je naar de toekomst reikt zoals door een sterrenkijker naar de maan. Afscheid ook van jeugdijaren, waarin je intens met iemand samen kan zijn, terwijl 'de wagen stationair draait' net als de Weense wals van Cohen, een nummer dat je voor de rest der tijden naar die gloed zal katapulteren. Afscheid van een moeder die langzaam weggleed en de leegte die dat laat in een lichaam, in een huis.

In soepele, soms spreektaalige maar nooit simpele verzen zet Max Temmerman dat verleden op sterk water. Daarachter lonkt een beloofd land om lichter in te leven: een Amerika of minstens bijna een Amerika. Zo'n bijna dat heel nabij is. De talentvolle dichter zingt doordringend en met overgave over hoe alles nog moet beginnen.

Tom Van De Voorde: *Liefde En Aarde – Gedichten* (Poëziecentrum)

In de onnavolgbare sprongen van de verbeelding van Tom Van de Voorde heeft Robin Hood een gsm, kan een masker ook gebreid worden, of zitten in het titelgedicht 'Liefde en aarde samen in een traangasfabriek'. Door die over elkaar heen tuimelende, rijke beelden, en door de oosterse sfeer, lijken de gedichten speels en licht. Maar pas op: ze kunnen weerhaken bevatten en blijken venijnig, serieus en ingebed in verzet tegen 'een reactionair moment', om met de dichter te spreken. Hoewel Van de Voorde nergens poëzie met een programma schrijft, is zijn poëzie wel intens politiek: niet voor niets wordt er ontbeten met Bertold Brecht of wordt er een fictieve moord op Maurice Lippens gepleegd. Van de Voorde ondernam met *Liefde en Aarde* een authentieke en bewonderenswaardige zoektocht naar een vorm, en vooral naar een weerwoord.

Miriam Van Hee: *Ook daar valt het licht* (Bezige Bij)

In de veertig jaar dat Van hee nu gedichten schrijft, heeft ze niet alleen een enthousiast en groot publiek voor zich gewonnen, maar is ze ook steeds meer *vintage* Van hee geworden. Inmiddels een onmiskenbaar geluid, klankrijk en warm, met een liefdevolle maar nooit zoetsappige blik op de

wereld, de natuur, de medemensen en de doden. Het voorbijgaan van de tijd leidt niet zozeer tot weemoed als wel tot verbazing over haar gestage verstrijken.

De vloeiende en natuurlijke manier waarop de zinnen over de regels gedrapeerd zijn zouden eveneens een lieflijke indruk kunnen wekken, als er niet ook steeds een dreiging op de loer lag, of het nu gaat om 'de rimpels van een ontwakend verdriet' of 'het suizen' in je Antwerpse huis op een koude avond. Dichtbij zijn de gedichten steeds, maar alledaags worden ze nergens.

Antwerpen, 15 december 2013

Yra van Dijk, voorzitter, namens de jury